

послѣ отъ тѣхъ произлѣзнали *монаси-тѣ*, кои-то не сѣ жи-
р. хр' вѣяли въ пустыни, но въ особены зданія — *мо-
настири*.

Като ся въцарилъ Константинъ, не само что престанали гоненія-та камъ Христіане-тѣ, но христіанство-то станало главна господствующа вѣра въ Римскѣ-тѣ имперіѣ.

Самъ Богъ обѣщалъ Константина въ христіанство съ удивителенъ начинъ. Той испрѣво управлявалъ само едиѣ часть одъ Римскы-тѣ владѣнія, кои-то были тогава разделени по между шесть управители. Съ едного отъ тыя управители — *Максентіа*, кой-то былъ жестоко врагъ христіанскы, Константинъ ималъ войнѣ. Една вечеръ, прѣдъ дня на сраженіе-то, като преглѣдувалъ Константинъ войскѣ-тѣ си, видѣлъ на небо-то едно свѣтливо мѣсто и въ него блистателенъ крѣсть съ надпись: „съ това знаменіе ще да побѣдишь.“ Константинъ ся изумилъ. Въ слѣдующѣ-тѣ ноцѣ му ся явилъ самъ Спаситель на снѣ и мурекълъ: „свали отъ твои-тѣ знамена знакъ-тѣ Юпитеровъ — орела, а на мѣсто него направи крѣсть, тогава ще да побѣдишь непріятеля.“ Константинъ исполнилъ приказаніе-то Господне, и разбилъ войскѣ-тѣ *Максентіевѣ*. Подиръ това той побѣдилъ и други-тѣ управители Римскы, кои-тѣ были всичкы-тѣ врази христіанскы и станалъ императоръ на всичкѣ-тѣ Римскѣ имперіѣ. Отъ тогава настанали за Христіане-тѣ добры времена. Константинъ началъ на всѣкадѣ да прави църквы, въвелъ христіанскы-тѣ праздници, а на язычници-тѣ заповѣдалъ да уважають христіане-тѣ.

Кога-то ся начали по между Христіане-тѣ църковны несъгласія, Константинъ опредѣлилъ въ градъ *Никея*, въ Малѣ Азіѣ, да ся събере църковно събрание — *вселенскій* (общій) *съборъ*, на кого-то были по-
325 выкани Епископи, за да преглѣдаты тыя несъгласія, особено ново-то ученіе на священника *Арія*, кой-то